

tíkt, felekezett és társadalmi széttagolódást és az iparéletben egyellen célt szolgáljon: a magyar kézművesipar boldogulásának és a helyi iparostársadalom jólétének előmozdításával.

A jelentés kétségtelen hiánya, hogy egyellen szót sem mond arról, kinek lenne kötelessége megleremteni az alkotó munka említett feltételeit s kik és milyen körülmények állítják újít a konzolidációnak. Ellenben a szegedi iparéletéről szólva ezeket mondja a jelentés:

„Ez az őszinteség azt parancsolja, hogy minden kertesés, minden szépítgetés nélkül be-jelentsük, hogy

a kézműiparosság táborából napról-napra nagyobb csoportok válnak ki és pártolnak át mérsékelt, vagy szélsőséges ellenzéki irányzatokhoz, azért, mert nincsenek megelégedve az a kormányzati politikával, mely az iparoskivádnalmak kielégítését folyton halogatja és azok közül még csak azokat sem teljesíti, amelyek egyszerű adminisztratív intézkedéssel az érdekeltek megayugtatására elintézhetők lettek volna.“

Sok érdekeset mond a jelentés az iparostanonciskoláról, beszél az *iparos-nyugdíjgyőről*, az iparosokat az *adóügy* terén ért sérelmekről, a hatóságok megérő támogatásáról és közreműködéséről, tiltakozik az *állami központi anyagbeszerző* terve ellen, indokolatlannak tartja az iparéleti reform és az *országos kézműveskamara* törvénytervezete beterjesztésének halogatását, köveleli a hatósági és köztűzemek azonnali és végleges megszüntetését, helyesli a munkanélküliség eszére szóló biztosítást, de tiltakozik a kérdés megoldásának olyan terve ellen, amely a munkaadókra ebből bármily mértékű terhet óhajtana áthárítani.

A pénztári jelentésből kiderül, hogy az iparélet 713 millió korona bevétellel és kétmillió koronával kevesebb kiadással dolgozott. Az iparéleti vagyona 2314 millió korona, amivel szemben mindössze 52 millió korona teher áll. A költségelőirányzat közel 450 millió.

Meleg sorokat szentel a jelentés az elmúlt évben elhunyt *Mallekovits Sándor* és *Cserzy Mihály* emlékének.

Revolverlövés a záróra után.

Egy hónapra ítelték Huszár Jánost, aki rálőtt a főpincérre.

Még az elmúlt év áprilisában történt, hogy az Emke-kávéházba kissé borosan bráillított Huszár János ügynök két muzsikussal, *Kenkely Gyulával* és *Borbély Sándorral*. Amikor a vig társaság bevonult a kávéházba, a zenezára már régen elmúlt, Huszár János azonban mégis *házalet akart a cigányokkal*. A zenét nem engedélyezte a kávé és tiltakozott ellene a főpincér is. Közben elkövetkezett az általános záróra, amit Huszár János nem akart tudomásul venni. A kávéházban megjelentek a zárórát ellen-

őrző rendőrök is, amikor *Kutasi Mihály* főpincér ki akarta tuzkolni Huszár Jánost, aki fel-dühödve *revolvert rálőtt elő és a főpincérre lőtt*. A lövés *Kutasi Mihály* kezefejét találta és a mentők sérülésével a kózkórházba szállították.

Huszár ellen *szándékos emberölés kísérlete* címén indult meg az eljárás. A szegedi törvényszék a vádbeli cselekmény elkövetése miatt büntőnek mondotta ki Huszár Jánost és *egy-hónapi fegyházra ítélte*. A Tábla ezt a büntetést most *helybenhagyta*.

Husz aranykoronára ítéltek több vendéglőst, mert kerthelyiségükben is kimérték szeszes italt.

Kellemetlen meglepetésben részesítette a szegedi pénzügyigazgatóság a szegedi vendéglősök tekintélyes részét. Remélhető ugyanis, hogy ez a meglepetés csak muló epizód és a híres bürokráciának egy szerény hajtsa, de mindenesetre jellemző. Ismeretes és természetes, hogy minden vendéglős, még a legkisebb is, arra törekszik, hogy nyáron, amikor a vendégek a fojtott szobalevegőt már nem igen szivelhetik, valamilyen szellős, hűs alkalmatlóságot nyujthasson a borozóknak, vagy sörözőknek. A legtöbb szegedi vendéglős, kocsma vagy bormérés kertté nevezi ki a ház kis udvarát, vad-szőlővel vagy hasonlóval futtatja be a falakat és a kerítést, vagy leanderrel és egyéb cserepes virággal tarkítja, hogy a nap hevét csökkentse és vendégeit az olcsó nyaralás illuziójába ringassa.

Ezt a szegényes illuziót akarja szétoszlatni a pénzügyigazgatóság, amikor közegeivel sorra raziáztatja a vendéglőst és megindítja a kihágási eljárást mindama vendéglősök ellen, akik vendéglői helyiségeiken kívül kertben vagy udvarban is mérnek szeszes italokat, mivel a fináncok szerint az italmérési engedély csak a vendéglős

kocsma-helyiségére érvényes, de kertre vagy udvarra nem. És bármily hihetetlenül is hangzik, a feljelentett vendéglősök egy részét már el is ítelték elsőfokon és pedig fejenként 20 aranykoronára.

Az elítéltek természetesen meglebbszték az ítéletet és remélik, hogy a pénzügyminiszter föl-világosítja a pénzügyigazgatóságot arra nézve, hogy az udvar vagy kert tartozéka a vendéglősnek, ha egy házban van és a kettőnek egy a tulajdonosa.

Valószínű ugyan, hogy létezik valamilyen Bach-korszakbeli törvény vagy rendelet, amelyet valami tulbuzgó finánc most előkotort, hogy ezzel a vendéglősöket macerálja, de mi azt hisszük, hogy mégsem helyes az eddigi évtizedes gyakorlatot felborítani csak azért, hogy a megélhetésükért dolgozó és küzdő polgárokra újabb terheket rakjanak. Mert ha egyebet nem, de azt, ugylátszik, feltétlenül célozza ez a buzgóság, hogy a vendéglősökkel a meglévő mellé még egy italmérési engedélyt váltassanak. Hogy ez mennyi költséget és lőtást-futást jelent, azt csak azok tudják, akik járatosak a finánca labirintusaiban.

A belügyminiszter jóváhagyta az új városi státuszt.

Juniusban tisztviselőket választ a közgyűlés.

Nemrégben beszámolt a *Delmagyarország* arról a megbízható forrásból származó hírről, amely szerint a belügyminiszter meghozta már döntését a városok státuszát szabályozó kormányrendelet alapján végrehajlott státuszrendelet ügyében és a szegedi létszámcökkentő bizottság határozatát jóváhagyta. Ez a hír kissé korainak bizonyult, a *belügyminiszter döntése* ugyanis csak *civilizőről* érkezett le Szegedre a *főispán* címére és a miniszteri határozat csak tegnap, 26 án kelet. A korábbi információ azért helyes volt, mert a döntés lényege nagyjából megegyezik a fenttartással közölt híradással.

A státuszrendelet alapján kiküldött létszámcökkentő bizottság február 19-én hozta meg

azt a határozatát, amely a város szoroson vett *közigazgatási alkalmazottainak létszámát 565-ben, az egyéb állásokat pedig 50-ben állapította meg*. Ebben a létszámban az üzemi és vállalati alkalmazottak természetesen nincsenek benn. A belügyminiszteri döntés szerint ez a létszám a város nagyságával, fejlettségével és a lakosság számával *arányban áll*, amiért is a miniszter a létszámcökkentő bizottság határozatát *jóváhagyja*.

A létszámba felvett állások mikénti szervezése, valamint a meglévő állások átszervezése kérdésében a miniszter az ezekre vonatkozó közgyűlési határozatok felülvizsgálása alkalmával fog határozni, mert az új állások szervezése és a meglévők átszervezése a szervezeti sza-

bályrendelet módosításával jár, a szervezeti módosításokat pedig jóváhagyás végett úgy is fel kell terjeszteni a belügyminiszterhez.

A rendeletben megjegyzi a miniszter, hogy a nyolc gépészi, a csövesmesteri és a fertőtlenítő intézeti gondnoki állásoknak műszaki segéd-tisztai állásokká való átszervezéséhez nem járul hozzá, mivel ezek sem képesítés, sem az ügy-kör szempontjából nem felelnek meg a műszaki segéd-tisztai állások jellegének. Az ellen nem lesz kifogása, ha ezeket az állásokat első osztályú műszaki aliszti állásokká szervezi át a város. Az utbiztosi állásokat azonban átszervezheti a város műszaki segéd-tisztai állásokká.

A megállapított létszám keretén belül meg-űresedett olyan állásokat, amelyekhez meg van már a jogerős kormányhatósági jóváhagyás, a miniszter előzetes hozzájárulása nélkül is be lehet tölteni, új állások szervezéséhez, a meglévők átszervezéséhez és az átszervezett állások betöltéséhez azonban továbbra is szükséges a miniszter előzetes engedélye, ami az ideiglenes alkalmazottak felfogadásához is kell. Végül fel-hívja a miniszter a város hatóságát, hogy szervezeti szabályrendeletét a megállapított létszámmal hozza összhangba.

A számvédegtől nyert felvilágosításunk szerint a *belügyminiszteri döntés körülbelül 231 állás betöltésére hatalmazza fel a várost*, ebből 180-at kinevezés, ötvenegyet pedig választással töltenek be. A kinevezéses állások közül nyolcat tölt be a főispán, százhatvanat a polgármester. Ezek közül csak egy a tisztviselő — a kózkórházi gondnok —, a többi segédszemélyzet, egyet a kegyuri bizottság és egyet a zeneiskolai bizottság. A *tanácsnoki nyugdíjazások ügyében a miniszter még nem döntött és így ezeket az állásokat egyelőre nem tölthetik be*. A júniusi közgyűlés azonban már *választó közgyűlés* lesz, a betölthető állások egy részére ugyanis rövidesen kiírják a pályázatot. Az állások betöltése a polgármester szerint *fokozatosan, csoportonként* történik majd meg.

Érdekes, hogy ezek a betöltésre váró állások csaknem kivétel nélkül már régen betöltöttek, az ideiglenes minőségben alkalmazott helyettesek töltik be és a státuszrendelet végrehaj-tásáról várják alkalmazásuk véglegesítését.

A jövőben egyetlen kínai árus sem jöhet Szegedre.

Leánykereskedelem és szivarcsipka.

Nemrégiben a sárgabőrű kínaiak, akik cigarettaszipkákat és más apróságokat árultak szerte-széjjel az országban, oly nagy tömegekben tűntek fel, hogy a hatóságok figyelni kezdtek. A kínaiak különösen Budapestet özönlítették el. A fővárosban 21.000 kínai ütött tanyát, akik kisebb-nagyobb csoportokban szállodákban és albérleti lakásokban húzódtak meg.

A kínai invázió azonban nem csupán Budapestet érintette. A nagyobb vidéki városokban, így Szegeden is látni lehetett kínaiakat, akik mosolygós ábrázatukkal potom pénzen árulták a *valódi kínai gyártmányokat*, amelyek a valóságban valahol Németországban készültek. Szegeden nem sok vizet zavartak a sárgabőrűek. Egy-két napig végigáruzták a nyilvános helyiségeket, azután továbbállottak máshol nyomozni a szerencse után. Lejelentkeztek szabályozatlanul a bejelentőhivatalban, úgy hogy rendőrileg semmi kifogás nem merült fel ellentük.

Ezekről a ki-beutazgató kínaiakról most ki-tűn, ahogy jobban utánuk néztek, hogy *valamennyien már régen indexre kerültek a nyugati országokban*. Gyanussá vált ugyanis, hogy a rosszul öltözött, zsufoltan lakó kínaiak *gyorsvonatok elsőosztályára utaznak* és ahol megállapodnak egy-két napra, ott *nagy összegeket költenek*. Néhányat Budapesten elő is állítottak és megmotozásuk alkalmával mindegyiknél tíz-tizenötmillió koronát találtak, holott napi jövedelmük alig tett ki néhány ezer koronát. Megállapítást nyert azután még, hogy ezek az országszerte kóborló kínaiak *leánykereskedelemmel foglalkoznak* és ebből hatalmas jövedelmekre tesznek szert.

VÉTKEZIK, aki nem a Back-kóseréttérben étkezik, Szegediek találkozó helye. BUDAPEST, VI., HAJÓS UCCSA 12. SZ. (Opera mögött).